

תת"ע 4734/04 - מדינת ישראל נגד בן שמעון מאיר

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 4734-04-13 מדינת ישראל נ' בן שמעון מאיר
תיק חיזוני: 21200678452

בפני כב' השופט אהרן האזרמן
מטעם מדינת ישראל
נגד
בן שמעון מאיר
ע"י ב"כ עוה"ד כרמית תירם
נאשם

החלטה

הובאה בפני בקשה שכותرتה "בקשת דחוופה לזכירות להנפיק אישור הפקדה" שעוניינה המשך לגזר הדין בתיק האמור מיום 4/5/2014 במסגרתו נפסק הנאשם בהתאם להסדר טיעון שהביאו בפני באי כוח הצדדים, בהעדתו של הנאשם, למשך 8 חודשים (בניכוי 30 ימי פסילה מנהלית שריצה).

על פי סעיף 2 בגזר הדין נפסק הנאשם לתקופה של 7 חודשים וזאת במצטבר לכל פסילה אחרת ובגזר הדין נרשם "**הפסילה תחול לא יותר מיום 1/7/14**".

טענת הנאשם הינה פשוטה וברורה והוא כי הנאשם לא נהג מיום 1/7/14 בהתאם להבנתו את הכתוב בגזר הדין ומאחר ולא נרשם בגזר הדין בפירוש כי עליו להפקיד את רישוּן הנהיגה, הנאשם לא חשב ולא הבין כי עליו להפקיד את רישוּן הנהיגה.

לבקשה צורף תצהיר על פי מצהיר הנאשם כי חדל מלנהוג בהתאם להבנתו את ההחלטה בית המשפט כתוב בגזר הדין וזאת החל מיום 1/7/14.

טענת ב"כ הנאשם הינה כי לאור העובדה כי הנאשם לא נהג במשך 7 חודשים יש לראות בכך רצוי של תקופת הפסילה שהוטלה עליו.

ב"כ הנאשם מפנה לגזר הדין כאמור וטענת כי בגזר הדין לא נקבע כי על הנאשם להפקיד את רישוּן הנהיגה או לנקט בכל פעולה אחרת וכי קרייה של גזר דין מעלה כי בית המשפט הורה למעשה כי הפסילה תחול לא יותר מיום

עמוד 1

1/7/14, וכך היה.

ב"כ הנאשם מבקש כדי למנוע עיות דין לשיטתה, כי אבהיר את גזר הדין בכך שאורה למצוות להנפיק אישור הפקדה בהתאם לגזר הדין ל-7 חודשים מיום 1/7/14.

ביום 15/2/18 התקיים דין בבקשתו אליו התייצב גם הנאשם. הנאשם חזר והצהיר בפני, תחת זהירותה, כי לא נהג משל התקופה זאת מאוחר וגזר הדין שניתן בהעדרו נמסר לו לאחר מכן וה הנאשם הבין מקריאתו כי הוא פסול מיום 1/7/14.

ה הנאשם נחקר בחקירה נגידת ועמד בתוקף על גרטתו כי לא נהג ברכב מיום 1/7/14, ואני מוצא לנכון, לאחר שהאזנתי לדבריו בבית המשפט להאמין לו.

סעיף 42 (א) לפיקודת התעבורה וקובע כי:

"**42.א. פסילה שהטיל בית המשפט מלקבול או להחזיק רישון נהיגה לפי פקודה זו תחול ביום מתן גזר הדין אם לא הורה בית המשפט הוראה אחרת.**" [ההדגשה שלי - א.ה.]

באי כוח הצדדים טענו טענות שונות לעניין חישוב הפסילה בהתאם להלכה הנהוגת וכן טענות לגבי עצם הסמכות של בית המשפט לדון בבקשתו מסווג זה והפנו להלכה החדשה מאות בית המשפט העליון ב文书 9075 ג'אבר נ' מדינת ישראל [להלן פרשנת ג'אבר].

אין ספק כי לאור ההלכה שנקבעה בפרשנת ג'אבר בית המשפט לתעבורה אינו מוסמך לדון בבקשתו לחישוב פסילה. בקשות אלו צריכות להיות מופנות למשרד הרישוי ושירות כאשר ערעור על החלטות אלו של משרד הרישוי יבוא בפני בית המשפט לעניינים מנהליים.

הគורת שניתנה בבקשתה אינה בקשה לחישוב פסילה אלא בקשה למתן הוראות בהתאם לסמוכותיו לפי סעיף 42 א' לפיקודת התעבורה. לאחר ששמעתי את הנאשם שוכנעתי כי אכן הנאשם סבר בכנות כי בהתאם לגזר דין הפסילה מתחילה ביום 1/7/14 ולפיכך אני סבור כי מבחינות רבות הבקשה אכן אין מדובר בבקשתה לחישוב פסילה, אלא למעשה מעשה מדובר בבקשתה להבהיר את החלטתי בגזר דין.

לאחר שיעינתי בדבר, לאחר ששמעתי את עדותו של הנאשם ומאחר שאני מאמין לו, ולאחר שבחנתי שוב את ההחלטה הרלוונטית בגזר דין, אני מוצא להבהיר כי על פי גזר דין ניתן להבין כי אכן גזר דין מורה כי הפסילה תחול ביום 1/7/14 ללא צורך בפעולות נוספות מצד הנאשם.

מאחר ובגזר דין ניתנה למעשה להבנתי "הוראה אחרת" על פי סעיף 42(א) לפיקודת התעבורה לתחילת הפסילה מיום עמוד 2

1/7/14, ומאהר וגזר הדיון אינו מצין כל חובת הפקדה נוספת, וכן מאחר ואני מקבל כאמור את דבריו של הנאשם והוא מוצא לנכון כי יש לאפשר לנאשם במקרה חריג זה ליהנות מהפסק.

לפניהם משורת הדיון, ולאור האמור, אני מורה למזכירות להנפיק לנאשם אישור הפקדה בתיק זה בהתאם לגזר הדיון וזאת ל-7 חודשים מיום 1/7/14.

المذكرات تعبر عن القرار المبدئي فقط مع موافقة المحكمة في شأنه

הדיון שנקבע ליום 15/3 - מבוטל ואין צורן בהתיrzות הצדדים.

ניתנה היום, ז' אדר תשע"ה, 26 פברואר 2015, בהעדך
הצדדים.